

На бранику Европе, против новог светског поретка

Драгош Калајић

Аутор у „новом светском поретку“ види последњи пројект и напор вековне псеудоимперијалне тежње интернационале финансијског капитала да овлада светом, користећи политичку и војну силу САД. Порекло тог пројекта препознаје у лабораторијама и радовима Савета за спољне односе (*Council on Foreign Relations*), установе која већ деценијама снабдева спољну политику САД главним смерницама и кадром. Следећи историју те установе, почевши од тајног друштва масонско-социјалистичких реформатора британске империје, *The Round Table*, створеног крајем прошлог века, аутор осветљава генезу и развој псеудоимперијалног пројекта, сада званог „нови светски поредак“.

Опажајући геополитичке разлоге померања центра моћи интернационале финансијског капитала из Лондона у Њујорк, након Првог светског рата, аутор приказује историју америчког интервенционизма као пројекцију наведених тежњи у знаку једначине: рат једнако просперитет.

Историјско искуство учи да САД, по трећи пут у овом веку, сада настоје да сачувају своју привредну и политичку моћ од пропадања на штету Европе, посредством дестабилизације и подривања суверенитета европских држава, потчињавања њихових привреда и растварања европских народа таласима имигрантских маса „Трећег света“.

У погледу одбране СР Југославије од снага „новог светског поретка“, аутор предлаже холистички концепт, органско јединство свих елемената одбране, од политике, културе и економије до оружаних снага, под управом метаполитичког тела, с много већим дужностима и одговорностима Војске Југославије од постојећих. Аутор сматра да је у свим предоченим доменама одбране неопходно извршити коперниканске квалитативне преокрете ради ваљаних одговора на изазове претњи.

Вредност сазнања и у домену истраживања битних силница и циљева псеудоимперијалног пројекта званог *нови светски поредак* зависи од просторне и временске далекосежности спознајног видокруга. Стога, није препоручљиво да се разматрања почињу од часа када је – према увреженој политичкој легенди, дакле, из ђаскања председника САД Џорџа Буша и генерала Скоукрофта, на брзом чамцу *Fidelity*, током рибарења а пред операцију „Пустињска олуја“ – произашла синтаagma *нови светски поредак*, као сажета генералска дефиниција

председничких жеља и визија. Та синтагма је само последњи радни наслов вековних тежњи интернационале финансијског капитала да овлада светом. Уосталом, филолошка оптика може лако открити њена прва учесталија појављивања током седамдесетих година овог столећа у интерним документима америчке администрације, и, надам се, у радovima главне лабораторије америчке спољне политике, *Council on Foreign Relations* (Савет за спољне односе), објављиваним на страницама одговарајућег гласила „Foreign Affairs“.

Порекло идеје „новог светског поретка“

У наведеној литератури структуру „новог светског поретка“ најпотпуније приказује Ричард Гарднер, у раду под насловом *Трновит пут у Светски поредак*, објављеном у часопису „Foreign Affairs“ од априла 1974, где се посебно истиче пројекција уништења суверенитета свих држава: „Ако одмах не створимо Светску владу, не извршимо ревизију Повеље ОУН и не опуномоћимо светски суд да има највећу власт – неће бити прогреса. Једном речју, 'дом светског поретка' треба дизати од темеља а не од крова. Још непосредније речено, око појма националне суверености треба створити обруч делимичне али сталне ерозије, чиме ће се постићи много више него застарелом техником 'фронталног напада'.“ Међу десет главних услова за уништење суверенитета нација и држава које Гарднер пројектује, посебно је значајан последњи, који се управо остварује: „Неопходно је проширити домен деловања оружаних снага ОУН, на све секторе глобалних ратних жаришта... у којима ће такве снаге имати задатак патролирања интернационалним граничним и осталим демаркационим линијама, уз надзор слободних демократских избора у свим земљама и уз верификацију спровођења политике оружаног немешања.“

Основни циљ потпуно развејава сваки привид противуречја у наведеном исказу: политички избори су „слободни“ и „демократски“ само ако служе ерозији националног и државног суверенитета, дакле „демократије“. По аналогији и на основу непосредног искуства, може се закључити да тај услов изискује вештачко подстицање ратних жаришта као алибија за интервенцију оружаних снага ОУН у служби успостављања свевлашћа господара „новог светског поретка“. Најсажетију дефиницију тог поретка дао је 1991. године банкар Дејвид Рокфелер, ментор *Council on Foreign Relations* и председник „Трилатералне комисије“, на заседању „тајне надвладe света“: „Савремени свет ће бити савршенији и уравнотеженији ако успоставимо једну светску владу. Наднационална власт светских банкара и интелектуалних елита има првенство над правом народа на самоопредељење а то је начело које смо и следили током векова.“¹

¹ Леонид Охотин: *Тржишна идеологија Звери*, „Дуга“, бр. 494, Београд, 1993.

Исказ Дејвида Рокфелера упућује на сагледавање порекла идеје „новог светског поретка“ кроз векове. Најдалекосежније спознајне перспективе воде ка месијанизму и псеудоимперијализму *Старог завета*, ка комерцијалној теологији и штедителској моралистици јеврејске и протестантске религије, у којима су зналачка истраживања Вернера Зомбарта и Макса Вебера² непобитно разоткрила покретачки дух либералног капитализма и одговарајуће демоније економије, ослобођене свих кострети буржоаским револуцијама и владавинама „трећег сталеза“. Сада та демонија поприма планетарне размере похлепе, оличене и пројектом „новог светског поретка“.

Непосредно порекло псеудоимперијалног пројекта најбоље се може објаснити на основу трага који пружа управо *Council on Foreign Relations*. Реч је о установи основаној 1921. године залагањем истакнутих чланова интернационалног друштва *The Round Table* (Округли сто), посвећеног ширењу и квалитативном преображају британске империје и хегемоније. *The Round Table* је спољни круг тајног друштва, које су 1891. године, унутар енглеске масонерије, основали Вилијам Стид, „мајстор мишљења“ викторијанске епохе, и Сесил Роудз, творац Родезије и сувласник (са банкарима Ротшилдом, Беитом и Барнатом) велепредузећа за експлоатацију злата и дијаманата у Јужној Африци *Consolidated Gold Fields* и *De Beers Consolidated Mines*), чији су интереси призвали неславни ратни поход британске силе против Бура. Тај спољни круг основао је, 1909. године тестаментарни наследник Сесила Роудза, Алфред Милнер, ради даљег „ширења англофонске идеје“ (*extension of the english-speaking idea*). Наведена синтагма је подразумевала коришћење развоја британске империје и хегемоније као средства за остварење месијанског пројекта – успостављања светске владе, под управом колегијума „иницираних“.

Располажући фондовима Сесила Роудза и издашном финансијском подршком великих лондонских банака, Алфред Милнер је ширио мрежу утицаја свог друштва оснивањем филијале (*The Round Table Groups – групе Округлог стола*) широм англофонског света: од Енглеске, преко Јужне Африке, Индије, Новог Зеланда и Аустралије, до САД и Канаде. Састављене од изабраних и истакнутих чланова локалних владајућих структура, те групе су имале задатак да стварају духовне и материјалне услове за остварење псеудоимперијалног пројекта, званог *Rule Britannia*, у широком спектру политичке стварности, од универзитетских катедри и медија масовних условљавања до средишта законодавне и извршне власти. Активизам те интернационале је имао знатног удела у низу великих предузећа на светској сцени политике 20. столећа, од ступања војне силе САД у Први светски рат, преко финансијске и политичке подршке Октобарској револуцији, до оснивања Друштва

² Max Weber: *Gesammelte Aufsätze zur Religion und Soziologie*, III, Tübingen, 1924; Werner Sombart: *Die Juden und Wirtschaftsleben*, Lajpcig, 1911.

народа у Женеви, прве структуре легализације и успостављања светске надвладае.

Council on Foreign Relations, чији је први и главни кадар потицао из *The Round Table Groups* – попут Волтера Липмана, Алена Далса, Цона Фостера Далса или Кристијана Хертера – био је и остао најдалекосежније предузеће интернационале за „ширење англофонске идеје“. Статут те установе је дефинише као истраживачко друштво чији су циљеви „обезбеђење сталног дијалога о интернационалним питањима од интереса за САД; окупљања специјалиста дипломатије, финансија, индустрије, образовања и наука... ради стварања и подстицања интернационалног духа у америчкој јавности, уз сарадњу са владом САД и интернационалним организацијама...“

По правилу прикривања битних намера иза реторике општих места модерног хуманизма, у статуту нема ни помена о псеудоимперијалним и мондијалистичким циљевима *The Round Table*, али и наведени период јасно предочава барем главно средство, у знаку објаве рата америчкој традицији изолационизма. Већ деценијама америчкој спољној политици и одговарајућој администрацији *Council on Foreign Relations* пружа главне кадрове и идеје, програме и стратешке опције, од Хенрија Кисинџера и Збигњева Бжежинског до пројекта „новог светског поретка“. Може се закључити да је америчка спољна политика пуки сервис псеудоимперијалних амбиција интернационале финансијског капитала.³

Мере против земље

Оснивање *Council on Foreign Relations* (са седиштем у Њујорку, уместо у Лондону, како је првобитно замишљено) чини део стратегије *The Round Table*, која је тежила преображају британске империје у светску федерацију или конфедерацију англофонских земаља. Тим пројектом су биле обухваћене и САД и Канада, па је било предвиђено премештање центра империје из Лондона у Вашингтон. Судећи по документима, такав пренос био је смишљен као британска цена реинтеграције САД у свет матице. Пројектанти су се уздали у лојалност америчких политичких елита, углавном припадника масонерије, оданих ауторитету Велике ложе Енглеске.

Ипак, предочени пројект је почивао на дубљим разлозима, које посредно откривају радови еминентних геополитичара те епохе. Према

³ Међу материјалима и документима који су нам доступни, ради проучавања позадине и корена „новог светског поретка“, изванредну историографску вредност има дело др Carroll Quigleya, *Tragedy and Hope* (The Macmillan Company, New York, 1966). Професор историје принстонског и харвардског универзитета, те припадник либерално-финансијског естаблишмента САД, др Carroll Quigley је написао наведено дело као апологију утицаја финансијске олигархије на политику, али је оно убрзо по изласку из штампе било заплењено и забрањено, јер је било крцато чињеницама које имају компромитујући смисао.

геополитичкој катедри Рудолфа Кјелена, Великој Британији су недостајали, и недостају, три основна елемента за суверено суделовање у светској динамици геополитичких процеса: одређена територијална ширина, територијално-етничка кохезија и слобода кретања.⁴ Стога је у праву енглески геополитичар Ричард Роден када тврди да Британци уопште не могу мислити о својој геополитици, већ само о својој стратегији и својим виталним интересима.⁵ На другој страни Атлантика, САД поседују сва три елемента неопходна за светску геополитичку активност, политичке, економске и војне природе. Ту је недостатак стварне етничке хомогености или кохезије, бар привремено, надомештен сурогатом званим „америчка нација“, створеним системом масовног условљавања и искорењивања, односно затомљавања меморије порекла и одговарајућих културних особености.

Може се закључити да су САД, преуевши од Велике Британије улогу светске силе, извршиле геополитичку нужност, на коју је указивао адмирал Механ, већ почетком 20. столећа, залажући се за „*ново уједињење англо-америчке моћи*“. Наравно, он је то уједињење видео превасходно кроз оптику императива очувања и ојачања политичко-поморске владавине светским просторима: „*САД и Велика Британија имају исту географску ситуацију и то их усмерава ка истом правцу. Велика Британија данас није више само острво или бар није острво способно да буде ваљана основа за стварну светску империју, засновану на хегемонији морима.*“

Анализирајући Други светски рат као борбу за „велике просторе“, Карл Шмит је, следећи мисли адмирала Механа, луцидно опазио да британска империјална сила има преку потребу „за много већим и снажнијим острвом које одговара управо Сједињеним Америчким Државама. САД имају 'острвски карактер' јер им не прети никаква континентална војна сила. Оне представљају, у географском и стратешком смислу, једно централно и широко острво, примерено модерним просторним димензијама и светској ситуацији. Полазећи од таквог острва, светске и поморске империје, коју је извршавала Велика Британија, може да и даље буде извршавана као англо-америчка светска и поморска империја.“⁶ Може, али и не мора, како је потоња историја показала, у знаку потпуне деградације Велике Британије, којој су САД узеле или одузеле скоро сва колонијална богатства и све инструменте те атрибуте империјалне моћи. Наведене геополитичке силнице потврђује и чињеница да је већ после Првог светског рата интернационала финансиј-

⁴ Rudolf Kjellen: *Die politischen Probleme des Weltkrieges*, 1916.

⁵ Peter Richard Rohden: *Seemacht und Landmacht. Die Gesetze ihrer Politik und ihrer Kriegführung*, Lajpcig, 1942.

⁶ Carl Schmitt: *La lotta per i grandi spazi e l'illusione americana; u Scritti politico-giuridici*, Peruda, 1983.

ског капитала преместила свој центар из Лондона у Њујорк. Дакле, саобразно потреби за широм, континенталном основом псеудоимперијалне власти и хегемоније.

Са становишта интереса и циљева интернационале финансијског капитала, Први светски рат је служио рушењу великих препрека, оличених у три велике европске и хришћанске империје, а Други светски рат успостављању дводелне окупације Европе, драстичном подривању суверенитета европских националних држава, те одузимању одговарајућих колонијалних поседа. У скоро свим европским и, надасве, британским колонијама, након Другог светског рата, америчка политика је морално и материјално подржавала националне ослободилачке покрете до размера ослобођења од колонијалне управе и успостављања новокомпонованих држава, којима је наметнут нови и неупоредиво јефтинији а уносији облик колонијализма, звани „дужничка економија“.

Апсолутни презир политичко-поморског погледа на свет, својственог атлантској псеудоимперијалној сили, спрам свих природних и људских, етничких и културних стварности и богатстава света, оличен је најизразитије у политичким мапама Африке, по узору на САД, исцртаних арбитрарношћу масонске псеудогеометрије и одговарајућим равналима. Тај политичко-поморски поглед на свет пука је функција демоније економије и идолатрије профита ради профита, који су основна покретачка снага „новог светског поретка“.

Осматрана са највишег становишта, савремена офанзива снага „новог светског поретка“ на остатке суверенитета и интегритета, слобода и независности народа и држава, те њихов отпор – чини део историје великих ратова, коју је славни француски историчар и адмирал Кастекс дефинисао као борбу „мора против земље“ (*„le mer contre la terre“*). Реч је о историји вечне борбе поморских и меркантилних, против копнених и духовних сила. Ми живимо у последњој фази тог вековног и миленарног рата, у којој управо српски народ сноси највеће ударце атлантских снага и њиховог „новог светског поретка“.

На овом месту излагања упутно је навести речи сведочења Александра Проханова, главног уредника недељника „Дењ“ и једног од вођа руских патриотских снага, изговорене на једном бојишту Републике Српске: „Био сам у Авганистану, али овакве борце нико нема. Срби су најхрабрији народ на свету. Срби су авангарда великог устанка словенских народа против Новог светског поретка. Срби ће обележити XXI век... Срби својом ослободилачком борбом отварају нови циклус цивилизације, са оне стране краја Новог светског поретка, коме ће задати први али пресудни ударац“.

⁷ Драгош Калајић: *Један поглед на свет – Руси међу српским борцима*, „Дуга“, бр. 487, Београд, 1992.

Рат једнако просперитет

Треба да се суочимо са суровом истином да економски и привредни интереси САД изискују нови светски рат као идеално средство за разрешење бројних, све већих проблема: од рецесије и депресије, преко хроничног заостајања за Јапаном и Немачком у светској арени трговине, до већ хиперболичних размера буџетског дефицита и опште задужености те угрожености хегемоније долара. Већ је уочено да ововековну историју САД карактерише срамна једначина: рат једнако просперитет. Из свих светских и осталих ратова које је покретала америчка политика и у којима је учествовала њена војна сила – привреда и економија САД излазиле су спектакуларно и спасоносно обогаћене, а скоро редовно им је претходила дубока криза.

Пред Први светски рат, на пример, САД биле су велики дужник европских економских сила и, надасве, интернационале финансијског капитала, а долар није био чврста валута, због последица сецесионистичког рата. Француска и Велика Британија, због рата и одговарајућих блокада, биле су принуђене да из САД увозе наоружање и прехранбене производе под уцењивачким условима, што је опустошило њихове резерве злата и трезоре чврсте валуте, и претворило их, коначно, у дужнике. У послератном периоду, ратна одштета коју је добијала Француска од Немачке, према одредбама Версајског уговора, није била довољна за опоравак, јер је проатлантска политика Париза огромна средства улагала у одржање „санитарног кордона“ између Немачке и Русије (Румунија, Чехословачка и Пољска), те између Немачке и Блиског истока (Југославија).⁸ Према признању слободних зидара Југославије, она је била створена као „одбрамбени бедем против најезде германске, запрека стварања обруча германског свјетског господства.“⁹

Суочена с новом и неупоредиво драматичнијом економском кризом, тридесетих година, америчка олигархија је поново спас потражила у ратнохушкачкој политици, подстичући нови светски рат. Традицији европске политике и дипломатије, у знаку трагања за равнотежом сила – председник САД Рузвелт и његови еврофобски сарадници супротставили су агресивну политику, која је циљала не само да затоми процесе стварања самодовољних геоекономских зона копросперитета у Европи и Пацифику већ и да свим нацијама света наметне апсолутну доминацију америчке псеудоимперије.¹⁰ То је био основни циљ Рузвелтовог *Великог пројекта (Great Design)*, који је отворено налагао свођење свих нација

⁸ Anton Zischka: *C'est aussi l'Europe*, Pariz, 1962.

⁹ Франко Поточњак: *Како изгледају кубни блокови које су српски масони принијели у темеље уједињења Срба, Хрвата и Словенаца*, „Обзор“, бр. LXIX, 1928. Видети у Иван Мужих: *Масонство у Хрвата*, VI, Сплит, 1984.

¹⁰ Dirk Bavendamm: *Roosevelts Weg zum Krieg. Amerikanische Politik 1914–1939*, Minhen, 1983.

и одговарајућих држава на статус америчког протектората. Поретку псеудоимперијалних и мондијалистичких амбиција припада Рузвелтов план – из 1935. године – којим је европским државама налагано стварање колективног система несигурности и разоружања до 1945. године. Тим планом, Немачкој је наметнута драстична алтернатива: или покоривање америчком диктату и хегемонији – или суочавање с економском блокадом. Била је то само једна у низу провокација, све до покоља припадника немачких мањина у Чешкословачкој и Пољској, које су подстицале Немачку на ратну опцију.¹¹

Из уништења Европе братоубилачким Другим светским ратом САД извукле су непроцењив капитал, од неприкосновене политичке, економске и војне доминације до хегемоније долара, која омогућава стицање роба, добара и услуга осталог света пуком емисијом папирнатих псеудовредности без икаквог покрића. Сада је та вампирска експлоатација посредством доларске хегемоније попримила критичне размере, јер је однос између монетарне масе (углавном доларског одређења) и расположивих добара на тржиштима света око двадесет пет према један. Сила владајуће, Џон Мајнард Кејнзијеве формуле вештачког подстицања потражње и потрошње – те последично и производње – стално увећава ту већ стравичну диспропорцију између стварности и (само)обмана. Само вештачка скупоба новца и парановца, те мучно одржавана солидарност монетарних сила, одлажу судњи дан свођења рачуна и задржавају ту монетарну масу да се не сручи на конкретна добра, са последицом по свет катастрофалног и несагледивог вртлога инфлације. Та све већа претња монетарне масе посебан је покретач освајачких сила „новог светског поретка“. У њему америчка плутократија види могућност за вечно избегавање испуњења дужничких обавеза, преузетих емисијама долара, лишених сваког покрића.

На основу наведеног, разумљива су прва два од десет неопходних услова за уништење националних суверенитета које је формулисао Ричард Гарднер у поменутом раду *Трновит пут у Светски поредак*. Према Гарднеру, прво је „неопходно спровести реформу целокупног међународног монетарног система кроз оживљавање Међународног монетарног фонда, који би требало да диктира свако оснивање интернационалних резерви, као и да има моћ утицаја на економске одлуке свих државних иностраних влада... у погледу спровођења монетарне и фискалне политике.“ Други услов: „Неопходно је из темеља реформисати све спољнотрговинске односе... Тиме ће економија сваке земље бити под строгим интернационалним надзором.“

Дакле, може се закључити да нам и историјско искуство указује на суштински узрок ратнохушкачке политике америчке плутократије, сада и овде, који почива у демонији паразитске економије.

¹¹ Изасланик америчке политике и публициста Сулцбергер, у својим успоменама (код нас објављеним под насловом *Седам континената и четрдесет година*),

Амбиције стратега „новог светског поретка“ су планетарне, али је главнина освајачких напора сусрећена ка евроазијским просторима, где почивају највеће (актуелне или потенцијалне) снаге отпора, те могућност стварања политички и економски независних или самозадовољних зона копросперитета. Стратегија и тактика, природа и методе тих освајања су прилагођени геополитичким специфичностима. На пример, у случају СССР-а, пресудни удар разарања те псеудоимперије изведен је посредством туђинских и русофобских, прозападних или, једноставно, подмитљивих елемената владајуће номенклатуре. Потпуно лишена подршке народа и веродостојне руске елите, актуелна власт и не крије да влада по налозима стратега „новог светског поретка“ и одговарајућих установа.

На „градилиштима“ Европске заједнице убедљиво доминира пројекат атлантисте Жана Монеа и његових еврократских следбеника, у знаку хронолошког и хијерархијског примата економије, те интеграционих процеса ка „једном свету“ („*One World*“), над политиком и културом, жртвованим суверенитетима и самобитностима европских држава и народа. Ради се о процесу разграђивања европских држава посредством спољних и унутрашњих притисака: од присиле интеграционих процеса и преноса битних садржаја државних суверенитета у поседе наднационалних, еврократских установа до подстицања регионалистичких и сепаратистичких покрета.

Спрам Југославије и српског народа стратегији „новог светског поретка“ примењују најагресивније облике економске и политичке присиле, праћене претњама војном интервенцијом, у очекивању вишеструких и изванредно значајних плодова свог насиља. Вишеструка агресија на Југославију и српски народ сада окупља више сила и снага различитих природа и величина, чији специфични и крајњи циљеви не само да нису подударни већ су и противуречни, до антагонизма. Тај савез интереса чине, по хијерархијском редоследу моћи: а) снаге „новог светског поретка“, предвођене спољном политиком САД, која је и многе установе међународне политике, попут ОУН или КЕБС-а, претворила у пуке инструменте своје воље или зловоље, б) Европска заједница, у којој политички и економски доминира уједињена Немачка, в) Турска, вазал САД и предводник непријатељстава исламског света, и г) неке суседне земље са реваншистичким или територијалним аспирацијама (Аустрија, Албанија и Мађарска). Офанзиву снага „новог

преноси нам ратоборне речи председника Чешкословачке и масона Едварда Бенеша, које су му поверене непосредно пред избијање сукоба: „Ако Хитлер бомбардира Праг, рекао је хладно и презирно, ја ћу бомбардирати Берлин. Ако Хитлер бомбардира Плзен, ја ћу бомбардирати Нирнберг, ако он бомбардира Братиславу, ја ћу бомбардирати Беч... Можемо задржавати Хитлера много тједана, док се Запад предомишља. Понављам: форсират ћу игру!“

светског поретка“ прате и подржавају остале чланице неформалног савеза интереса, користећи конјуктуру ради остваривања сопствених циљева.

Добар пример за коришћење конјуктуре јесте антијугословенска и анτισрпска политика Немачке. На основу сазнања да су атлантисти саградили прву и другу Југославију ради онемогућавања приступа немачког утицаја Блиском истоку – главним светским залихама нафте и економској арени Индијског океана – тај немачки антагонизам је савршено разумљив као облик драматичне геополитике. Политичке (псеудо)елите обе Југославије углавном су верно служиле противнемачкој политици атлантиста, ревносно одбијајући сваку немачку понуду споразума, па и неутралности. Отуда је у распаду друге Југославије немачка политика уочила идеалну прилику за коначно рушење велике препреке на путу ширења политичког и економског утицаја ка Блиском истоку.

Пред призором рушења противнемачког бедема, званог „Југославија“, стратегији „новог светског поретка“ прибегли су офанзивној алтернативи, мобилишући турске псеудоимперијалне и хегемонистичке амбиције, те настојећи да им отворе најшири пут за експанзију ка срцу Европе, против Европе и Европљана.

У стратегији „новог светског поретка“ Турска има значајну улогу, са становишта вашингтонске политике и одговарајућих интереса. По редоследу просторних магнитуда, прва улога Турске јесте да својом војном силом посредно чува монопол америчких петролејских компанија над главним светским залихама нафте, као и проамеричке режиме у зони Блиског истока. У формално модерној и прозападној фасади турске државе вашингтонски стратегији виде идеалну алтернативу исламизму Ирана и потенцијални формативни те информативни центар условљавања и окупљања целокупног исламског света. Ради се о нади да ће Турска постати водећа снага у исламском свету и да ће га, силом свог првенства и узора, увести у „нови светски поредак“, сузбијајући исламистичке амбиције.

Турска је виђена и као идеални пол привлачења бројних исламских република бившег СССР-а у орбиту сопствене хегемоније или псеудоимперије, „од Кинеског зида до Јадрана“. И у том домену њен задатак је неутралисање и сузбијање магнетизама иранског утицаја. Коначну, али не и последњу, већ битну улогу Турска има у противевропској стратегији Вашингтона. Наиме, вашингтонска политика већ неколико година настоји да приволи Европску заједницу да прими Турску као свог пуноправног члана, очекујући катастрофалне последице по етничку слику такве Европе, које је еуфорично отворено предочио турски геополитичар Назми Арифиди, у разговору са извештачем недељника „Препород“, гласила Исламске заједнице босанско-херцеговачких муслимана: „Европа је свјесна турских потенцијала. Свјесна је и њене

многољудности. Европа на Турску гледа као на земљу са потенцијалним двестамилионским становништвом. Логично је да јој се неће супротставити. Уз то, муслиман у Европи је нешто сасвим нормално. Кроз десет година ће сваки други становник Европе бити муслиман, јер: висок наталитет код муслиманских народа, економска миграција из исламског свијета у Европу, пад наталитета код европских народа, прелажење на ислам – све су то чињенице које Европа, хтјела то или не, мора прихватити.¹²

До сада, Европска заједница није прихватила кандидатуру Турске, упорно одбијајући насртљива настојања вашингтонске политике да Европа изврши своје етничко и културно самоубиство. И тај отпор ЕЗ да прими Турску, односно потенцијално двеста милиона муслимана, и постане *de facto* простор муслиманске већине – покренуо је вашингтонске стратегије ка офанзивној алтернативи насилног крчења путева турској експанзији ка Европи. За ту алтернативу прилику је пружио распад Југославије. Признањем Босне и Херцеговине као суверене државе, вашингтонска политика је изнудила и могућност за стварање прве исламске државе у Европи, силом муслиманске већине. У тој могућности је и битни разлог истрајног и бесног настојања Вашингтона да по сваку цену сачува интегритет и суверенитет Босне и Херцеговине, где би релативна муслиманска већина брзо постала апсолутна силом турских имиграција, односно повратка босанско-херцеговачких муслимана из Турске.

Пројект успостављања прве исламске државе у Европи изискује и непосредне или посредне просторне везе с Турском. Посредне везе могу омогућавати Бугарска и такозвана Македонија, под управом изрођених и проамеричких политичких (псеудо)елита, које се одржавају на власти захваљујући пресудној подршци муслиманских мањина. У вашингтонским пројекцијама непосредне везе могу омогућити – силом своје потпуне припадности исламском свету – Албанија и политичке аутономије Косова и Метохије и Рашке, односно Санџака. У том домену је и један од битних разлога настојања вашингтонске политике да од Југославије и Србије изнуди статус политичких аутономија за Косово и Метохију и Рашку. Такав уступак би био преседан у савременом свету, где националне мањине – у најповољнијим случајевима – располажу само културним аутономијама.¹³

¹² Босна из Турске, „Препород“ од 15. августа 1991.

¹³ У извештају Асбјорна Еидеа, специјалног известиоца КЕБС-а о положају националних мањина у Југославији, од јула 1992, пише: „Ако се остави по страни питање Косова, стиче се утисак да су решења нађена у Југославији веома савремена, свеобухватна и усмерена ка таквом степену националног и етничког плурализма какав нема премца нигде у свету.“ Узгред речено, поменути, као ни остали извештељи КЕБС-а нису могли да нађу ниједан ваљани доказ кршења људских и мањинских права на Косову и Метохији, већ су све оптужбе изражавали, и изражавају, неодређеним формулацијама, лише-

Далекосежна перспектива наведене стратегије састоји се у настојању да се изнуди преседан, а потом да се преобрази у ново правило и узор који би сутра био наметнут Русији, а прекосутра остатку Европе. Више руских геополитичара и вођа патриотских снага отпора – од Александра Дугина до Александра Проханова и Сергеја Бабурина – одавно су учили да снаге „новог светског поретка“ настоје да у Србији остваре модел комадања државе на политичке аутономије, који би, потом, наметнуле Русији, уз помоћ прозападних и русофобских властодржаца.¹⁴

Ми се сада суочавамо с агресијом снага „новог светског поретка“, које политичким, економским, па и војним насиљем настоје да раскомадају тело српског народа и његове земље, те да и Србију сведу, *de facto*, у размере београдског пашалука и статус квазидржаве, јер Срби живе на територијама које имају изванредан геополитички значај. Поред наведених могућности за остварење противевропских циљева „новог светског поретка“, српске територије пружају и јединствене могућности за условљавање, па и уцењивање политике и економије Запада и Истока. Кроз Србију пролазе главне копнене и речне комуникације између Западне Европе и Блиског истока, између Северног и Црног мора, између једанаест чланица Европске заједнице и дванаесте – Грчке. С обзиром на то да је Србија једина европска земља (осим Русије) која има велике вишкове електричне енергије, она је – према налазима истраживача *Siemens i Alcatel* – и једина способна да, посредством ранжирних станица, стабилизује фреквенције и изврши трансфер руске електричне енергије ка Западној Европи. Србија је и незаобилазна земља на путу изградње гасовода, од Ирана ка Западној Европи... Да би предочене и остале могућности остварили – стратегији „новог светског поретка“ настоје да продубе процесе комадања српског народа, да сломе суверенитет и затоме независност Србије и Југославије, те да је лише Војске Југославије, како је налагао, ултимативно, неусвојени план, поднет српској делегацији у Хагу.

Дакле, ми данас суочавамо изазове деобе рушевина друге Југославије између америчке, немачке и турске хегемоније, које су условно или привидно саобразне општим оквирима „новог светског поретка“.

¹⁴ О далекосежности противруске и противевропске политике Вашингтона сведочи Директива Службе националне безбедности САД, број 20/1, од 18. августа 1948, у којој се, између осталог, одређује политика и, ради периодичности, и распада СССР-а: „Ми морамо имати аутоматске гаранције које обезбеђују да чак и некомунистички те номинално пријатељски режим (Русије): а) не располаже убудуће никаквом војном моћи, б) у економским односима силно зависи од спољног света, в) нема озбиљну власт над главним националним мањинама, г) не успостави ништа налик на гвоздену завесу. У случају да такав режим испољава непријатељство према комунистима и пријатељство према нама, морамо се побринути да ови услови и поред тога буду наметнути, премда не на уредљив и понижавајући начин. Али, ми морамо, ако не милом онда силом, да их придобијемо, ради заштите наших интереса“.

Немачка подржава агресију на Југославију и српски народ не само због својих непосредних већ и будућих интереса. По свему судећи, немачка геополитичка мисао исправно процењује да ће експанзију турске хегемоније Немачка неупоредиво издашније искористити, управо као мост ка Блиском истоку, због традиционално пронемачких осећања исламских и арапских маса и њихове, такође традиционалне, аверзије према снагама атлантизма. Уосталом, и кроз пукотине модерне и прозападне фасаде турске државе опажају се убрзани процеси реисламизације турског друштва. Зато се послушничко проамеричка политика турских властодржаца суочава са све већим и значајнијим отпором у турској јавности, саобразно исламској контраофанзиви, која већ досеже највише слојеве.

Оптика вашингтонских стратега опажа у рушевинама друге Југославије и идеална жаришта за потпаљивање рата балканских и европских размера, који може пружити америчкој плутократији вишеструке профите по опробаној срамној једначини: рат једнако просперитет. Довољна је и летимична анализа Венсовог и Овеновог плана за тобожње разрешење босанско-херцеговачког рата па да се схвати како његово остварење заправо обезбеђује трајно очување жаришта међунационалних сукоба. Зато је ту смањење територије за потребе турске хегемоније надокнађено уставном формулом трајног међунационалног антагонизма. Анализа мапа које су Венс и Овен понудили у Женеви упадљиво показује њихову намеру да се српски народ разбије на неповезане енклаве, окружене непријатељством, те да се очува просторни континуитет „исламске трансверзале“.

Пред изазовима „новог светског поретка“ неки цинични дух би могао приметити да Србима преостаје само да жале за ултиматумима Аустро-Угарске и Трећег рајха. Аустро-Угарска је од Србије тражила само слободу истраге осумњичених виновника атентата на престолонаследника Фердинанда Хабсбуршког. Трећи рајх је од Југославије тражио само, и једино, неутралност у светском рату, коју је одбацио пуч англофилских генерала и масонских политичара од 27. марта 1941. године. Стратези „новог светског поретка“ захтевају од српског народа да нестане с историјске сцене и да се сведе на београдски пашалук, пожељно под управом проамеричких колаборациониста.

Српском народу је сада наметнута окротно једноставна алтернатива: или ће се супротставити ултиматумима и агресији – или ће капитулирати. На путу отпора пораз је један од могућих исхода, као и победа, али на путу капитулације он је једини могући исход. Прва опција изискује и велике жртве, али само таква перспектива води ка очувању слободе, независности и суверенитета државе, те њеном уздизању у политичку, економску и војну силу првог реда. Друга опција, извесно, води ка затомљењу српске државности, али не гарантује ни мир, нити поштеду од страдања. Претварање Косова и Метохије и Рашке у политичке

аутономије најбољи је начин да се очувају та жаришта међунационалних сукоба. Ускраћивање подршке, помоћи и одбране Србима у Крајини и Републици Српској извесно ће допринети њиховом поразу и покретању река избеглица ка матици.

Реч је о најстрашнијој перспективи раскола унутар српског народа до размера отвореног сукоба староседелаца и избеглица. Узгред речено, све тлапње проамеричких колаборациониста у Србији да ће нека послушничка „демократска Србија“ најбоље заштитити Србе с оне стране Дрине и Дунава пориче сурова судбина тридесетак милиона Руса, који су се по распаду СССР-а нашли изван граница Русије. Премда власт Русије ужива апсолутну политичку и моралну подршку Запада и располаже, још увек, првом армијом света – она није у стању да помогне милионима Руса изван Русије, који, изложени понижењима, прогонима, па и геноциду, беже ка Русији која их не може ни нахранити.

Сви разлози идеалне и стварне, етичке и прагматичне, духовне и утилитарне природе уверавају нас да је неопходно предузети пут одлучног отпора и беспштедне борбе за опстанак српског народа и наше државе.

Убрзање и размах кризе модела економије либералног капитализма и садржаја, те структура модерне цивилизације Запада, као и предочени псеудоимперијални, мондијалистички циљеви стратега „новог светског поретка“, обећавају дуге године светског хаоса, све до обнове биполарног или мултиполарног света, с одговарајућим зонама копросперитета. Биће то и тешке године борбе за слободу и независност српског народа, за очување његових државотворних тековина и суверенитета. И под идеалном, а невероватном претпоставком да ће се у рушевинама Босне и Херцеговине успоставити трајни мир и задовољавајући политички *consensus* народа, те да ће хрватске власти одолети искушењима насилног освајања територије Републике Српске Крајине – с извесношћу можемо очекивати увећање напора стратега „новог светског поретка“ ради комадања Србије на политичке аутономије за националне мањине. Стога, не можемо очекивати да ће у догледном времену бити *de jure* обеснажене санкције против српског народа и Југославије, барем не у установама под контролом америчке псеудоимперијалне политике, јер су санкције средства насилног остварења њених циљева. И у овом случају осведочава се златно правило историјског искуства да су борбена spremnost и одлучност за одбрану најбоље гаранције мира.

Поглед на одбрану

У досадашњем разматрању „новог светског поретка“ одговорено је, имплицитно, и на нека питања о квалитету одбране коју ваља супротставити изазовима агресије. Основне поуке из наведених опажања односе се, првенствено, на то да разноврсност облика агресије сугерише

одговарајући, холистички концепт одбране. Било би погубно ако би нашу одбрану чинили неповезани и аутономни – политички, економски, културни и војни – одговори на изазове. Наша одбрана већ је увелико подлегла таквим поделами. На пример, према правилима парламентарне и посредничке демократије, одрживим или ваљаним у мирнодопским, односно стабилним условима, политичка сфера садржи скоро све прерогативе одлучивања. Ипак, ми не живимо у мирнодопским, нити у стабилним условима, те таква подела надлежности демобилише све остале елементе у ланцу одбране, који се налазе у стању пасивног очекивања налога из политичке сфере. Последично, изванредни терет дужности слаби политички елемент одбране и знатно умањује вољу и квалитет одлучивања. Та воља би била неупоредиво снажнија, а одлуке квалитетније, да су мобилисани сви елементи одбране и одговарајући доприноси.

Теза да Југославија није у рату – скована за потребе спољне политике – изазива много веће, негативне учинке у унутрашњим доменима, успављује многе енергије, потхрањује опасне илузије и пружа алиби за разноврсне пасивности, па и издаје. Та теза је неоснована јер су и пуке санкције, којима смо бездушно изложени, својеврсна објава рата.

Неопходно је квалитативно преобразити одбрану како би попримила органичку, уместо механичку природу. Изванредни, ратни и нестабилни услови живота изискују органску повезаност свих елемената одбране, кристалисане око јединственог, метаполитичког формативног и информативног центра одлучивања. Саобразно изванредним условима живота, тежиште тог центра одбране мора почивати на војној структури, која је увек била и остала етичка кичма сваког истакнутог народа на сцени историје. Неопходно је да Војска Југославије превазиђе својим знањем и делотворношћу постојеће оквире, те да постане активни чинилац саодлучивања или саветодавства у низу домена јединствене одбране, од политике и економије до културе и средстава јавног информисања.

Спољна политика може много допринети одбрани под условом коперниканског преокрета своје природе, од људског материјала и погледа на свет до глобалних и далекосежних (те последично партикуларних и краткорочних) циљева. Прва у низу погубних мана и празнина наше спољне политике јесте недостатак свести о правим покретачима и финалитетима воље „новог светског поретка“: она званичне изјаве тобоже добрих намера његових стратега и извршилаца узима здраво за готово, неспособна да прозре стварне намене. Реч је о мани која припада синдрому хроничног комплекса инфериорности политичких (псеудо)-елита Србије спрам атлантске цивилизације Запада. Отуда потиче и неспособност за спознају поларних супротности између Европе и Запада, између веродостојне европске традиције те културе и атлантског,

англо-саксонског изрођавања, које је философ Мартин Хајдегер ваљано предочио метафорама дуализма живота и смрти. Неповратни процеси културне и цивилизацијске, политичке и економске декаденције Запада налажу и нашој спољној политици одлучан заокрет ка перспективама нове европске алтернативе, ка путевима и хоризонтима изградње савеза словенских и православних земаља, од Атине и Београда до Москве.

Многи знаци указују да уједињена Немачка започиње пут ослобађања од подређености вољи или зловољи вашингтонске политике, пут еманципације од Запада. Природна, логичка и неминовна алтернатива таквог предузећа јесте оријентација тежишта немачке политичке деловности и привредне експанзије ка безмерним моћима и неизмерним богатствима будуће, нове Русије, такође ослобођене од сужањства „новом светском поретку“. Ради се о великој перспективи стварања евроазијског органа копросперитета, по осовини Берлин–Москва–Токио–Пекинг. Реч је о извесности постварања геополитичке нужности коју су опажали и за коју су се залагали бројни великани немачке и руске мисли, почев од Достојевског и Ничеа. Према Достојевском, *„Германија има потребу за нама (Русима), не због неке привремене политике већ због вечног савеза. Два велика народа, ми и они, имају задатак да преобразе изглед света.“* У Ничеовом пројекту Велике немачке политике, сачињеном од четири начела, трећи по реду рукопис гласи: *„Ми имамо апсолутну потребу за договором са Русијом, за новим заједничким програмом, који не предвиђа у Русији никакву енглеску надмоћ. И никакву америчку будућност“*.¹⁵

Предочену геополитичку нужност – чије је постварање насилно онемогућавала противевропска политика атлантских снага – наша спољна политика мора узимати у обзир као општи оријентир. На основу наведеног, открива се посебни задатак наше спољне политике, њен велики допринос одбрани: извођење коперниканског преокрета у односима спрам Немачке, у правцу стварања савеза, заснованог на коинциденцији или комплементарности интереса. Српски народ није имао, нити има икаквог интереса да служи противевропској политици атлантских снага, да уграђује своје огромне жртве у противнемачки бедем, звани „Југославија“. Лаконски речено, ваљало је и ваљало би пропустити струје немачких политичких и привредних интереса ка Блиском истоку, ка спасоносној конфронтацији с америчким монополом над светским залихама нафте – и наплаћивати царине те путарине.

Посебно драгоцен допринос одбрани суверенитета и независности Југославије, те слобода и права српског народа, наша спољна политика може пружити офанзивним наступом против „новог светског поретка“ на свим доступним сценама европске политике. Неопходно је отворено

¹⁵ Обимну документацију о снажној традицији русофилије немачке геополитичке мисли наводи Armin Mohler у *Die Konservative Revolution in Deutschland 1918–1932*, Darmstadt, 1972.

разобличавање противевропских циљева стратега „новог светског поретка“, што нашој борби може прибавити драгоцену подршку и помоћ свих политичких и економских снага Европе које су због идеалних и/или прагматичних разлога супротстављене том мондијалистичком, псеудоимперијалном пројекту. У домену Европске заједнице неопходно је успоставити комуникације и сарадњу са свим опозиционим снагама левице и деснице које се боре против еврократске издаје интереса европских народа, те их мобилисати у одбрану права српског народа на самоопредељење, слободу и независност. Таква, нова и револуционарно преобразена спољна политика може претворити Београд у политички и интелектуални центар окупљања европског отпора „новом светском поретку“, у центар кристализације нове алтернативе европске културе и цивилизације.

Економски елемент је материјална основа нашег система одбране. И у том домену можемо опазити погубне последице недостатка свести о правој природи и циљевима „новог светског поретка“, те о стварној сврси санкција и блокада наметнутих Југославији. Савезна влада је ширила и потхрањивала илузије о разлозима санкција – као да су они стварно садржани у званичним формулацијама одмазде – засењујући простоту уверавањима да ће их брзо уклонити траженим уступцима. Заварана таквим обманам и самообманам, званична економска политика Србије се свела на мере пуког преживљавања, у очекивању брзог уклањања санкција. Нашу економску и привредну стварност карактеришу спонтани одговори на изазове санкција и блокаде, који попримају два основна и вредносно опречна облика. Први се састоји у покрету бројних привредних субјеката да изведу структурне преображаје, овладају новим технологијама и искористе конјектуру да тржишту понуде нужне робе, добра и услуге које ускраћује блокада и који су некада били углавном увожени, непотребно оптерећујући наше спољнотрговинске билансе. Други, негативни облик одговора се састоји од црне берзе, лихварског банкарства, шпекулантских и паразитских послова, углавном илегалног или криминалног искоришћавања последица санкција.

Први, позитивни облик одговора на изазове санкција јесте најбољи показатељ правца општег усмеравања који мора предузети званична економска политика. Неопходно је да се она ослободи свих илузија о смислу и краткорочности санкција, те да створи програме саобразне њиховој дугорочности. Реч је о програмима у знаку општег усмерења привреде ка самодовољности. Јер, на основу историјског искуства, најспектакуларније привредне препороче доживљавале су управо земље које су на изазове санкција и блокада одговарале одлучном оријентацијом ка економској самодовољности: од Немачке и Италије, између два светска рата, до Јужне Африке, Родезије, Чилеа, Тајвана...¹⁶

¹⁶ Супротне примере пружају Албанија и Куба, али они не оптужују принципе и концепте економске самодовољности, већ марксистичко-лењинистички систем.

Неопходно је и ослобађање наше економске теорије од илузија о природи новца и, последично, од идолатрија страног капитала. Новац није никакво привредно добро, већ екстринзично средство подстицања циркулације. Предочени пример Немачке и Италије показује да је могуће покренути инвестиционе циклусе и извести привредне препоробе без страног капитала, без икаквог спољног задуживања. (Није лако мислено, већ сасвим злонамерно залагање домаћих агената интернационале лихварског капитала да Југославија поново западне у нови, дубљи циклус спољног задуживања. Исти чиниоци званичне савезне политике залажу се и за преполовљење државног буџета на штету друштвене безбедности најугроженијих слојева и Војске Југославије).

Тамо где постоји друштвени или национални *consensus* спрам императива одбране суверенитета и независности државе, те поверења народа у владу – могуће је покренути инвестициони циклус емисијама државних бонова за велике јавне радове, с одређеним роковима наплате, који служе и као средство измирења обавеза у односима привредних субјеката. Из резултата тако покренутог привредног препорода ваљана пореска и фискална политика прибавља средства за правовремено испуњавање обавеза државе спрам бонова приспелих за наплату. Реч је о моделу који се заснива на суштини природе новца, у знаку покретања и подстицања циркулације добара.

Економска политика оријентисана ка самодовољности и јавним радовима може посебно значајно допринети одбрани ако предузме и изградњу војноекономских имања у свим зонама које су угрожене сецесионизмом. Војноекономска имања могу апсорбовати знатан део вишкова војног кадра, изазван смањењем састава Војске Југославије, обесхрабрити сецесионистичке амбиције и побуне и охрабрити повратак стотине хиљада прогнаника на огњишта, радикално поправљајући етнички састав тих територија. За увид у добробити које пружа установа војноекономских имања није неопходно поглед упућивати ка римској или израелској пракси: довољно је само сагледати нашу, крајишничку традицију.

Култура је најбитнији, а најслабији елемент нашег система одбране, па изискује потпуни преображај и преокрет. Премда су за то потребне године и, заправо, деценије – по античкој формули: *vita brevis, ars longa* – неопходно их је барем започети. Истина, за преображај наше културе закаснили смо више него што смо склони да мислимо, али није прекасно, јер су и перспективе претњи нашем суверенитету и независности такође далекосежне. Осовину културе чини систем васпитања и образовања, од породичног до друштвеног окружења, од основне школе до универзитета. Прва и основна грешка почињена је доситејевском реформом, по масонским узорима, којом је обезбеђена основа за сва потоња извитоперења, све до „усмерењачког“ система – верне репродукције нихилистичких налога стратега „новог светског поретка“, посредо-

ваних саветима UNESCO-а – који је скоро потпуно, интелектуално и морално, дебилисао и унаказио мозгове и душе више генерација наше младости. Тај систем, у знаку отворено прокламованог принципа „*пролетаризација интелектуалаца*“, произвео је безличне и одређене, зависне и бескичмене индивидуе, идеалне робове „новог светског поретка“. Дакле, послушне извршиоце и потрошаче интернационалне поткултуре *made in USA*. Размере незнања и (а)моралне аморфности питомаца „усмерењачког“ система су катастрофалне.

Неопходно је успоставити – уместо постојећег, хоризонталног – вертикални систем васпитања и образовања, који ће се заснивати на искуствима и традицијама класичног европског модела изградње суверене и слободоумне личности, наоружане универзалним знањима и етичким врлинама за одважно и ваљано суочавање са свим изазовима живота и света.

За разлику од хоризонталног система васпитања и образовања, који све људске разлике и богатства специфичних обдарености потиरे и своди у кострети једнообразне осредњости – вертикални и диференцирани систем пружа свакој људској могућности и надарености одговарајућу перспективу. Вертикални систем васпитања и образовања производи не само савесне и ефикасне раднике и службенике већ и геније, елиту без које ни најспособнији народ нема будућности.

Неопходно је извршити и замашну промену наставног кадра на нашим универзитетима, особито у домену друштвених наука, посредством реизбора за све катедре и њиховог отварања за квалификоване снаге из унутрашње и спољне емиграције, јер постојећи кадар потиче из времена наопаке селекције, засноване на принципу „*морално-политичке подобности*“, те је углавном без нужног научног и педагошког ауторитета и стручности. Истрајавање таквог, професионално неподобног кадра за катедрама наших факултета онемогућава културни препород и наноси несагледиве штете нашем народу, репродукујући наопако сти пропалог режима.

Потребе наше одбране изискују да се у систем васпитања и образовања врате и добију значајно место етика и предвојничка обука. Етика је основ погледа на свет свих индоевропских народа и култура, те одговарајући наставни предмет има задатак да изграђује интегралне личности осветљавањем вечних врлина и вредности. Посебни задатак упућивања у традицију етике јесте буђење, чување и развијање витешког етхоса мишљења и акције, иманентног самобитности српског народа, створеног управо државотворном делотворношћу аристократије. Предвојничка обука, уз теоријско и практично упућивање у технике преживљавања, пружа младим нараштајима не само знање и моћ одговора на све изазове агресије већ и неопходну димензију живота која потиरे негативне утицаје урбаног и цивилизацијског „*припитомљавања*“, који слабе и подривају људски елемент.

Неопходно је искористити и наша средства јавног информисања, од Гутенбергове галаксије до електронског неба, за етичко васпитање, војну обуку и упућивања у технике преживљавања, посредством одговарајућих програма. Чињеница је да огромна већина становништва, особито у најрањивијим, урбаним срединама, није обучена да се ваљано суочи са сломом инфраструктуре у случају агресије. Наша средства јавног информисања треба ослободити од сужањства америчком поткултурном колонијализму и отворити за врлине и вредности европске културе, почевши од сопствене, српске традиције.

Утисак је да актуелни и, извесно, нужни покрет ка преображају Војске Југославије, у правцу тзв. професионализације, нема довољно јасне формативне и информативне принципе и циљеве. Посебне недоумице изазива аргументација која нужност професионализације оправдава наводним крахом система ОНО и ТО при распаду друге Југославије. Међутим, у том распаду пропала је само идеолошка, псеудокомунистичка и југословенска димензија тих система. На другој страни, управо размере међунационалних сукоба у рушевинама друге Југославије, које мобилишу широке слојеве становништва у различитим облицима дејства, осведочавају ваљаност значајних, војних аспеката система ОНО и ТО. Осим тога, ми не видимо никакво противуречје између професионализације Војске Југославије и система ОНО и ТО, јер су у питању комплементарни системи одбране.

Коначно, ако се под професионализацијом Војске Југославије подразумева само плаћеничка формула, те одсуство моралних и патриотских мотивација – извесно је да такав преображај води ка драстичном слабљењу нашег система одбране. Историјско искуство сведочи да су политички борци скоро редовно побеђивали пуке професионалце или плаћенике.¹⁷ (Можда је излишно евоцирање учења великог фон Клаузевица да је морал најзначајнији елемент рата „*управљајући и покрећући сву масу силе*“). Наша одбрана изискује не само професионално језгро, прожето патриотским духом, већ и борбену подршку народа, која ће умети да сваку стопу отаџбине претвори у гробницу за наше непријатеље. У способности за тоталну мобилизацију почива и највећа гаранција мира. За године тешких искушења које долазе, морамо бити спремни да мислимо као да ћемо сутра умрети и да деламо као да никада нећемо умрети.

¹⁷ Carlos Salas: *Reflexions sur la notion de „soldat politique“*, „Vouloir“ br. 80–82, Brisel, 1991.